

Tóth Imre: Őseink hagyatéka

Génjeink

Az utóbbi két évtizedben a genetika rendkívül sokat fejlődött. Az eredmények egyre megbízhatóbbak lettek, az elvégzett vizsgálatok száma pedig nagyságrendekkel nőtt a korábbiakhoz képest. Mindez bennünket, magyarokat is érint, mert ugyan a hazai források ezen a területen is szűkösek, de a nagy nemzetközi populációgenetikai vizsgálatokba legtöbbször minket is bevontak. Ezek révén egyre több adat áll a rendelkezésünkre. Sokaknak talán meglepő, de ezek az adatok éles ellentétben állnak „hivatalos” történelmünkkel. A genetikai vizsgálatok ugyanis egyáltalán nem igazolják se „finnugor”, se „török” eredetünket. Azért nem, mert mi nem vagyunk se finnugorok, se törökök, és a genetika a finnugrizmussal és a turkológiával ellentétben valódi tudomány.

A külföldi vizsgálatok közül a legismertebb a Semino-féle, 2000-ben elvégzett sorozat, mondhatni mérföldkő a nemzetközi összehasonlítások területén. Az általuk elvégzett Y-kromoszómás vizsgálatok szerint: *"A magyar férfiak 60 %-a az EU-19-es - őskőkorszakbeli - ősapája leszármazottja. ...A magyar férfiak további 13,3 %-a az EU-18, 11 %-a az EU-7, és 8,9 %-a az EU-4 ősapája utóda. Mindez azt jelentheti, hogy a jelenlegi magyar férfiak 93,3 %-a négy ősapától ered, és 73,3 %-a már az őskőkorszakban itt élt férfiak utódja."* (Dr. Czeizel Endre: *A magyarság genetikája* 235. oldal, 3. bekezdés.)

További fontos megállapítása volt a Semino-féle vizsgálatnak az, hogy az urali népekre jellemző TAT (EU13+EU14) a magyarokból teljesen hiányzik! Szabó István Mihály a következőképpen kommentálta mindezt:

"2000-ben, a világ egyik legautentikusabbnak elismert folyóiratában, az USA-ban megjelenő Science-ben, Semino és 16 genetikus munkatársa közös közleményt tettek közzé. Kiterjedt összehasonlító populációgenetikai vizsgálataik alapján állást foglaltak az európai népek genetikai rokonsági kapcsolatairól... E vizsgálatok keretében, reprezentatív mintákon, genetikailag a magyar népet is elemezték.

Népünk vonatkozásában az alábbi megállapításokat tették:

1. A magyar nép ősei a napjainktól számított 40-35 ezer évvel ezelőtt Európában elsőnek jelentek meg európai őstelepések között voltak.

2. A magyar nép populációgenetikai szempontból ma Európa egyik legkarakterisztikusabban elhatárolható népessége (amire az Eu19 haplotípus - őskőkori genetikai marker - igen magas, kontinensünk népei között a magyarokban legmagasabb százalékarányban kimutatható jelenléte utal).

3. A magyar nép legközelebbi - genetikai szinten igazolható - rokonai a lengyel, az ukrán, továbbá a horvát nép.

Semino és társainak közlése az első olyan nyugat-európai tudósoktól származó kollektív állásfoglalás, mely a magyarság őseurópai származását ismeri el."

Seminoék eredményeit persze máig kétségbe vonják azok, akik másra számítottak, de a későbbi vizsgálatok csak megerősítették őket.

„Luigi Luca Cavalli-Sforza volt az első genetikus, aki a magyarság összetételéhez szólt hozzá. Fontos az a megfigyelése, hogy a magyar nyelv finnugor eredete és a mai nép európai jellegű genetikai összetétele eltér egymástól...” – írja a Magyar Tudomány 2008. októberi száma.

„A genetikusok a magyarok esetében tudnak arról a látszólagos ellentmondásról, hogy míg a nyelvük és eredetük nem-indoeurópai, a genetikai összetételük viszont európai... Elgondolkodtató, hogy az EU19 marker a magyarokat a lengyelországi és ukrainai recens népességhez kapcsolja (Semino et al., 2000; Bosch et al., 2006), márpedig azt komolyan senki sem gondolná, hogy a magyarok lengyel vagy ukrán, vagy fordítva: a lengyelek és az ukránok magyar származásúak volnának.”

Itt most célszerű megállni, és a tényeket elválasztani a szövegkörnyezettől. Az ugyanis – feltehetően szándékosan - vakvágányra tereli a lényegét! Genetikailag olyan, hogy „indoeurópai” nem létezik. Nincs „szláv” sem, csak „európai” – értik ez alatt éppen a magyarságra legjellemzőbb haplotípusok csoportjával jellemezhető népeket. Ezzel szemben az idézett szöveg azt sugallja, hogy nyelvünk és eredetünk mégsem európai, azaz mi valójában nem Európából származunk. Vegyük észre: ez csak az eddig hirdetett hamis történelem állítása, ami – ha jól figyeltünk - éppen most cáfoltatott meg! Kiderült ugyanis, hogy a mai magyar nép genetikailag európai, sőt, „őseurópai”. (Természetesen a nyelvünk is az, de erről majd később.)

„Elgondolkodtató, hogy az EU19 marker a magyarokat a lengyelországi és ukrainai recens népességhez kapcsolja...” (Itt valamiért kihagyták a horvátokat, az osztrákokat, a szerbeket és a szlovákokat.) Bizony, elgondolkodtató! De ha már tudjuk, hogy őshonosak vagyunk a Kárpát-medencében, és hogy az újkőkori őseink innen terjeszkedve népesítették be a környező területeket is, akkor ez nem is annyira meglepő, mint inkább magától értetődő! Hozzájuk tartozunk, pontosabban ők hozzánk. Legközelebbi genetikai rokonaink, és ezt nem lehet semmiféle ázsiai magyar betolakodással megmagyarázni! Ha mi onnan jöttünk volna, akkor nekik is onnan kellett volna jönniük. Ha viszont ők nem, akkor mi sem! Ezt diktálja a tiszta logika.

A Magyar Tudomány szerkesztői ezúttal is élnek a régi finnugrista módszerrel: a más véleményen lévők szájába adnak egy állítást, amit aztán ők maguk cáfolnak, miközben igyekeznek nevetségessé tenni „ellenfeleiket”. Ezzel itt egyúttal meg is kérdőjelezzik a kényszerűen beismert ténytet: *„...márpedig azt komolyan senki sem gondolná, hogy a magyarok lengyel vagy ukrán, vagy fordítva: a lengyelek és az ukránok magyar származásúak volnának.”* Olyannyira nem, hogy ezt nem is állította senki. Ami viszont a közös génekből feltétlenül következik az az, hogy ezek a népek és a magyarok részben közös őseiktől származnak.

Nézzük ezek után a hazai vizsgálatokat! Hazai kutatóink kezdetben mindenáron a honfoglalók csontjaiból akarták meghatározni a magyar géneket. (Az „urali gén” megtalálására úgy nyilván több esélyük volt, ők pedig mindenáron azt keresték. Persze, ők sem találták.) Nyilvánvaló azonban, hogy ha mi, mai magyarok valóban a saját őseinket keressük, akkor mindenekelőtt a saját jellemzőinket kell meghatároznunk, azokból kell kiindulnunk! Már csak azért is, mert nem kizárólag a honfoglalók utódai vagyunk, ezt már régen tisztáztuk. És hogy az eredményeket ne lehessen félremagyarázni, szögezzük le azt is: géneket nem lehet „kölcsonözni”, „átvenni”, stb., csak és kizárólag örökölni! Azok teljes egészében a valódi őseink hagyatécai. Leegyszerűsítve és megfordítva a képletet azt is mondhatjuk, hogy amilyenek mi vagyunk, olyanoknak kellett lennie az őseinknek is. (Ezért is nem lehettek alacsony termetű, görbe lábú mongolidok.)

„A recens minták azt mutatják, hogy a 132 magyarországi és 99 székelyföldi férfitől, valamint ugyanolyan 113, illetve 84 nőtől nyert minta összetétele nem különbözik egymástól, és valamennyiüknek jó kilenczede az európai őslakosságéval egyezik meg. Ez egyértelműen a mai magyarság genetikailag európai eredetét jelzi.” – olvashatjuk a Magyar Tudomány említett számában. Fontos észrevenni: a székely és a magyar nem különbözik egymástól!

„Súlyos történeti következtetést készít elő a körülmény, hogy a Raskó és csoportja által sikeresen izolált 27 db 10–11. sz.-i genetikai mintán belül az egyik legjelentősebb csoportot az európai lakosság legősibb rétegére utaló markerek jelentik, s mindössze két egyéné mutat ázsiai eredetet. ...Tehát a mai magyarság szerológiai, és genetikai összetételében egyértelműen kimutatott európai jelleg, ugyanakkor az ázsiai hiánya nem egyedül az eltelt ezer év keveredéseinek köszönhető, hanem már a honfoglalás- és Szent István-kori Magyarország lakossága is szinte kizárólag biológiailag európai eredetűekből állt.”

Hogy is van ez?

„...a Kárpát-medencébe érkező ázsiai eredetű csoportok genetikai lenyomata természetes módon kihígulhatott. Kérdés azonban, hogy ez a hígulási folyamat egyenletes módon, évszázadonként csökkenő tendenciát mutatva ment végbe, vagy már az Árpád-kor első évszázadának végére minimálisra csökkent az ázsiai eredetű népességcsoportok aránya. Ez utóbbi esetben ugyanis arra a következtetésre kell jutnunk, hogy a Kárpát-medence népessége nagyságrendileg múlta felül az újonnan érkezők számát...”

Igen, erről van szó. A Kárpát-medence lakossága nagyságrendileg múlta felül a honfoglalók számát, ezért a mai magyarság őseinek is elsősorban őket kell tekintenünk. Ne tagadjuk meg azért Árpád népét sem! Ázsiai eredetük máig is csak hipotézis, lehet hogy tévedés, és így könnyen előfordulhat, hogy csak ezért nem találják genetikai nyomaikat! Talán ők is csak hazatértek őseik földjére...

Nyelvünk

Ha már tudjuk, hogy az őseink mégsem az Ural környékéről szalajtott lovasnomádok voltak, akkor az is nyilvánvalóvá válik számunkra, hogy a nyelvünket sem hozhattuk onnan. Génjeink alapján Európa egyik legősibb népeisége vagyunk, és már csak emiatt sem lehet a nyelvünk afféle szedett-vedett tákolmány, mint amilyenek egyesek állítják. Pontosán még ma sem tudjuk, mióta beszél az ember, de az kétségtelen, hogy az újkőkori Kárpát-medence házépítő, földművelő, kiégetett kerámiákat készítő népének hétezeröttszáz évvel ezelőtt már mindenképpen fejlett nyelvvel kellett rendelkeznie, enélkül ilyen tevékenységeket nem folytathatott volna. Ez a népesség terjeszkedett aztán minden irányba innen a földműveléssel együtt, és magától értetődő, hogy közben a nyelvét is vitte magával. (Ez a terjeszkedés ma már régészeti bizonyított tény.) Mivel már azt is tudjuk, hogy ez a népesség itt soha nem halt ki, de még csak kisebbségbe sem került az elmúlt évezredek során, nem túlzás azt állítani, hogy a mai magyar nyelv az itt beszélt újkőkori nyelv egyenes ági utóda!

Alapvetően hibás elképzelés az is, miszerint egy Magyarország megalkotására képes nép nyelve olyan fogyatékos lehet, hogy rákényszerül a tömeges szóátvételre. Valójában a nyelvek közötti szóegyezéseknek majdnem kizárólag a közös ősnyelv az oka, amelyből mindannyian örököltünk valamit. Európa (vagy talán egész Eurázsia) minden nyelve ugyanabból az ősnyelvből építkezett, amelyből a magyar sokak szerint többet megőrzött, mint mások. Az örökséggel eszerint ki így, ki úgy bánt, az eredmény a mai nyelveken lemérhető.

Szavaink Írországtól Belső-Ázsiáig mindenhol visszaköszönnek, és ha kellő lelkiismeretességgel, elfogulatlanul megvizsgálunk egy-egy példát, nem juthatunk másra: valahol a távoli múltban közösek voltak a gyökereink.

„A magyar korom szót joggal a török kara – fekete szóval hasonlítják össze. De honnan származik akkor a latin carbon – szén szó? Sőt, mivel mint minden nyelvész tudja, az r és l hangok úgyszólván azonosaknak vehetők, kénytelenek vagyunk a német Kohle – szén szót is a magyar korom szóval összefüggésbe hozni. Hogy ezen német szó mennyire a feketeség szavából ered, bizonyíthatjuk még a magyar holló szóval, azaz ezen közmondásosan fekete színű madár nevével is, amely viszont a latinban corvus, ami a magyar korommal azonos, a törökben pedig karga – holló, meg a kara – fekete szóval azonos. Fölhozhatjuk még, hogy a szlávban is kal, kaljati – feketeség, befeketített, a latinban és olaszban caligo, caligine – sötétség, sötét borulat, a magyarban gyaláz – bemocskol, befeketít. Tudjuk, hogy a fekete szín a gyász és halál színe is: nem meglepően logikus összefüggés-e tehát az, hogy a magyar halál, halott, holt és holló, finn-ugor kuolema, kulo, kuloz, kulen – halál, halott, és kulak, kuolek, kolek – holló? Ne feledjük azt sem, hogy a fekete színű, és holt tetemekből

táplálkozó hollót népünk mesékben, népdalokban „gyászos holló”-nak, „fekete holló”-nak szokta nevezni, és halál, vagy egyéb szomorú dolgok hírnökeül szerepelteti. Ha tudjuk, hogy India ősműveltségét az ugor fajú dravida népek alapították, akkor érteni fogjuk azt is, hogy Indiában a gyász, halál és éjszaka istennője Káli. Vajon a szíves olvasó már az eddig elmondottak után is nem kezdi-e észrevenni, hogy miként omladoznak össze azon fogalmak, hogy „árja szó”, vagy „árja szókincs”?” (Magyar Adorján: Kérdések)

Magyar Adorján számtalan hasonló összehasonlítással bizonyította, hogy a magyar nyelvet alaptalanul választják el az állítólagos indoeurópaiaktól. Azt is bebizonyította egyúttal, hogy szavaink átvétele semmiképp sem történhetett úgy, ahogy azt a nyelvészeink állítják. Borjú, gyűrű, ír, harang, karó, ökör, sár, szűr, tar, térd, tenger szavunk például megvolt az ősgörögben is, de mi ezeket Hunfalvy szerint, egytől-egyig a csuvas-törökből vettük át. (Ld.: Dr. Aczél József: Ősgörög eredetünk és a kun-szkíta nyelv!) Nem csak Magyar Adorján foglalkozott tehát ezzel a kérdéssel, hanem még sokan mások is, akik mind ugyanarra a következtetésre jutottak, de akiket gyakorlatilag máig egyformán elhallgatnak.

Kétségtelen tény ugyanakkor, hogy az indoeurópainak nevezett nyelveknek van közös jellemzőjük, ami alapján rokoníthatók. Ez pedig a szóképzés módja: valamikor valamiért elhagyták az ősnyelvben még meglévő ragozást. De vajon miért? Götz László: Keleten kél a nap c. könyvében ír az ún. pidgin-nyelvek kialakulásáról. Közép-amerikai példák mutatja be, miként „egyszerűsödött” le az angol nyelv a térség nem túl régen önállósodott kreol népeiségeinél. Ugyanez a folyamat játszódhatott le már sokkal korábban Európában is. Colin Renfrew: Az indoeurópai nyelvek eredete c. írásában hasonlókat olvashatunk az őskori nyelvek terjedéséről:

„Sok jel arra mutat, hogy nagyobb fokú társadalmi tagozódás Európában csak a bronzkorban kezdődött, és a megelőző neolitikorban a legtöbb társadalom lényegében egyenlő emberek társadalma volt. ...Gyakran megtörténik egalitáriánus társadalmakban, hogy a távolsági kereskedelem megjelenésével egy kereskedelmi nyelv – lingua franca – fejlődik ki. Jó példát szolgáltatnak, az úgynevezett „pidgin” nyelvek, amelyek úgy jönnek létre, hogy egy nyelv leegyszerűsített változata elterjed az illető nyelv területén kívül eső térségeken. Valamely elit uralmához és egy rendszer összeomlásához olyan fokú társadalmi szervezettség szükséges, amely valószínűleg még nem létezett a bronzkor előtt. Fölöttébb valószínűtlen, hogy abban az időben létezhetett Európában egy lingua franca elterjedését elősegítő fejlett kereskedelmi hálózat. Maradnak tehát azok a modellek, amelyek önellátó gazdálkodást és demográfiai változásokat tételeznek fel. Ha áttekintjük az európai őstörténetet, találunk is egy olyan eseményt, amely elég gyökeres és nagy hatású változás volt ahhoz, hogy számításba jöhessen, és

amely éppen az önellátó gazdálkodás egy új típusának elterjedését eredményezte. Ez az esemény a földművelés megjelenése.”

Valóban a földművelés megjelenése és elterjedése során áradt szét a Kárpát-medence földműveseinek nyelve, és nem kizárt, hogy az itt leírtakhoz hasonló „egyszerűsödés” vezetett a peremvidékek nyelveinek kialakulásához. Ezeket a nyelveket sokan „leány-nyelveknek” is nevezik. A Magyar Tudományos Akadémia 1860 körül kiadott szótára (az un. Czuczor-Fogarasi szótár) a leány-nyelvekről ezt írja:

„E leánynyelveken azt tapasztaljuk, hogy az anyanyelv szavaival jobbra úgy bánnak, mint merő lelketlen anyaggal, melyet majd megcsonkítva, majd megtoldva, néha kisimítva, majd összevisszahányva saját szerveikhez és izlésökhöz idomítanak a nélkül, hogy gyökeiket és képzőiket épségben hagynák, s alapérteményökről öntudatok volna. Ezekben a szoros ért. vett nyelvalkotó érzék és szellem kihalt, s helyette csupán az idomítási hajlam és ügyesség működik. Tudniillik épen úgy bánnak az anyai szókkal, mint a nyelvrontó tájbeszéddek az értelmezhetőbb deréknyelvéivel, pl. midőn a palócz csillapít helyett csiplagítot, a bodroközi és székely vakmerő helyett makverőt, a balatonmelléki hágcsó helyett háskót mond /.../“

Mindez persze elég nagy probléma, mert aligha várható, hogy azok az „indoeurópaiak”, akik eddig büszkén hitték és hirdették nyelveik másokénál fejlettebb voltát, most elfogadják azt, hogy itt valójában nyelvromlásról kell beszélnünk. Hogyan is beszélhetnénk, amikor a folyamatos fejlődés elve azt diktálja, hogy bármely hétezer évvel ezelőtti nyelv csakis fejletlenebb lehetett a maiaknál. Hiszen már a Grimm-féle hangtörvények kimutatták, hogy a nyelvek közül az indoeurópaiak - akkor még elsősorban az „indogermánok” - a legfejlettebbek. Miből gondolja továbbá bárki azt, hogy az ősnyelvből éppen a magyar őrizte meg a legtöbbet?

Nos, azok a hangtörvények ma már nem is igazán törvények, legalábbis ma már nem illik rájuk hivatkozni. Tengernyi kivétel rögzítése után a „fejlődés” irányáról is be kellett ismerni, hogy az nem határozható meg. Mindössze annyi az igaz, hogy bizonyos hangok esetenként és tájanként felcserélődnek egymással. Előfordul, hogy a g-ből k lesz, d-ből t, b-ből v, abból f, az r-ből l, stb., de az is, hogy fordítva. Ráadásul, ha az eredeti feltevés igaznak bizonyult volna, akkor a hangok jelentős részének mára el kellett volna tűnnie. De bizony nem tűntek el, és még olyan is előfordul, hogy a kettő egyszerre él ugyanabban a nyelvben, egészen addig, míg a nyelvészek ki nem jelölik a „helyes” változatot. (Lekvár-legvár, garambol-karambol, bicigli-bicikli, gunyhó-kunyhó, stb.) Annál érdekesebb, hogy ezek a hangváltások ugyanúgy jellemzőek az „indoeurópai”, mint mondjuk a „finnugor” nyelvekre! Ha ezek valóban egymástól függetlenül kialakult nyelvcsaládok lennének, ugyan hogy lehetne az, hogy mégis

ugyanolyan „törvények” vonatkoznak rájuk? Legutóbb a pekingi olimpia idején hallhatta mindenki a saját fülével, hogy a kínai bemondó az r-t minden esetben l-re cserélte. (Nekik nincs r-hangjuk.) Elképzelhető talán, hogy a kínai nyelv ettől fejlettebb? Nyilván nem.

De nézzük most már, milyen is ez a magyar nyelv? Miben különbözik a többitől, és miből következik az, hogy az ősnyelvből többet megőrzött azoknál? Kiss Dénes szám szavunkról a következőket írja:

"Szám-unk-ra. Mi is található ebben a szer-kez-et-ben? A szám szavunk, majd ehhez jön az "unk" mely nem más mint a mink, azaz a mi alakja és jelentése, valamint a -ra. Ez utóbbi helyhatározó rag, szava még: erre, arra, amarra, rá, rája, reá, stb... Nem varázslat van a dolgokban, hanem logika és SZÁM-tan! A SZÁM szavunk természetesen ragozható! Ez nem rendkívüli, a szokatlan az, hogy ragozva-képezve miféle jelentéstartalmak állnak elénk!? Íme: szám, számomra - nekem, részemre - tehát a SZÁM ÉN VAGYOK! S ha valaki nem csak el-szám-oltat, hanem le is szám-ol velem, akkor megöl, megsemmi-sít, - a semmi, a nulla is szám! - és máris nem szám-ítok, s rám sem szám-ítanak. De akkor sem, ha szám-űznek, mert szám-ba se vesznek, nem leszek szám-ottevő tényező, ebben meg-egy-ezenek, ezt meg-jegy-zik, s kéz-jegy-ükkel is ellátják, így tartanak szám-on, és szám-ításuk be is válik. Ezt jól jegy-ezzük meg!"

Hát ez az a szóképző logika, ami a „leány-nyelvekből” mára majdhogynem kiveszett. Ha őszintén belegondolunk, ki kell zárunk még a lehetőségét is annak, hogy számmal kapcsolatos szavaink közül egyiket innen, a másikat onnan vettük volna át, mint ahogy azt nyelvészeink elképzelik.

A magyar nyelv gyök-rendszerű – bár ezt hivatalosan nem ismerik el. Szavainkat gyökökre alapozva képezzük, és az azonos gyökre épülő szavakkal szóbokrokat alkotunk. Magától értetődik, hogy egy magában álló szó könnyedén megváltozhat, ha jön az újabb divat, de egy szóbokorba tartozó százszor nehezebben! Szám szavunkat például csak akkor feledhetnénk el, ha vele együtt elfelednénk a rá épülőket is. Szóbokrok persze más nyelvben is akadnak, de nem ilyen terebélyesek és talán kevésbé szellemesek. Varga Csaba éppen ezek felkutatásával hasonlítja össze nyelvünket a többivel, és az eredményei lenyűgözőek! Ajánlom az írásait minden nyelvünk iránt érdeklődőnek!

Az eddigiek alapján kijelenthetjük, hogy magyar nyelvünk, akárcsak a génjeink, vagy a máig ugyanolyan mintára készülő kerámiáink, szintén a kárpát-medencei őseink hagyatéka. Vigyázzunk rá, ahogy a szép hagyatékra illik!

2009.02.15